

m a j e w s k i

WŁADYSŁAW MAJEWSKI (1933–2002)

Władysław Majewski urodził się 6 kwietnia 1933 roku w Warszawie. Studia wyższe pierwszego i drugiego stopnia odbył na Wydziale Łączności Politechniki Warszawskiej w latach 1950–1956, uzyskując (z wyróżnieniem) dyplom magistra inżyniera łączności. Stopień doktora nauk technicznych otrzymał na tym samym Wydziale na podstawie rozprawy doktorskiej *Krakowianowa analiza układów linearnych*.

W latach 1954–1970 był zatrudniony w Katedrze Teletransmisji Przewodowej Politechniki Warszawskiej (a następnie — po reorganizacji — w Instytucie Telekomunikacji) jako asystent, starszy asystent i adiunkt. W latach 1970–1981 pracował w Instytucie Łączności jako adiunkt i zastępca dyrektora ds. naukowych, następnie jako samodzielny pracownik naukowo-badawczy (odpowiednik docenta), a potem jako docent. Tytuł profesora nadzwyczajnego otrzymał w 1976 roku. W 1981 roku pełnił obowiązki dyrektora naczelnego Instytutu Łączności. W czerwcu 1981 roku został powołany na stanowisko ministra łączności, na którym pracował do października 1987 roku. Następnie powrócił na Politechnikę Warszawską na stanowisko profesora nadzwyczajnego. Tytuł profesora zwyczajnego uzyskał w 1990 roku.

Podczas pracy w Instytucie Łączności i Ministerstwie Łączności Władysław Majewski utrzymywał stały kontakt z Instytutem Telekomunikacji Wydziału Elektroniki i Technik

Informacyjnych Politechniki Warszawskiej — był zatrudniony w niepełnym wymiarze czasu. Od 1991 roku pełnił funkcję dyrektora tego Instytutu. Wniósł istotny wkład w reorganizację działalności dydaktycznej prowadzonej na Wydziale.

Działalność naukową Władysława Majewskiego można podzielić na trzy okresy. Początkowo prowadził prace teoretyczne nad systemami analogowymi (teoria czwórników i zastosowanie teorii krakowianów, teoria linearnego wzmacniacza, silnego sprzężenia zwrotnego). Prace te miały istotny wkład konstrukcyjny (uruchomienie, modernizacja i przekazanie do produkcji urządzeń 12-krotnego systemu analogowego oraz oryginalne urządzenia systemu telekonferencyjnego, rozpoczęte przez profesora Stanisława Bellerta).

Następnie uczestniczył w opracowywaniu i wdrożeniu do małoseryjnej produkcji aparatury pomiarowej do badania kanałów cyfrowych tworzonych na podstawie kanałów analogowych. Prace te prowadził jako jeden z kierow-

Słowa kluczowe

■ układy i systemy cyfrowe

M

ników zespołu, który później skierował swe zainteresowania w stronę prac teoretycznych nad syntezą układów cyfrowych. Po odejściu z Politechniki Warszawskiej nadal współpracował z zespołem jako konsultant. W zespole tym do 1988 roku zakończono 10 przewodów doktorskich, których promotorem był Władysław Majewski. Był on także opiniodawcą 16 prac doktorskich, 6 habilitacyjnych i 5 innych awansów naukowych.

Trzeci okres działalności Władysława Majewskiego jest związany ze studiami nad cyfryzacją i rozwojem telekomunikacji w Polsce. Pracował wówczas w Instytucie Łączności, a później w Ministerstwie Łączności.

W 1974 roku Władysław Majewski opracował nową wersję wykładu „Układy logiczne”, a następnie modernizował jego treść, zgodnie ze zmianami w technologii mikroelektronicznej. Dwa kolejne przygotowane i prowadzone przez niego wykłady to „Sieci zintegrowane” (w latach siedemdziesiątych) i „Matematyka dyskretna” (w latach dziewięćdziesiątych).

Z wymienionymi wykładami są związane monografie własne i współautorskie: *Teletransmisyjne systemy cyfrowe* (Wydawnictwa Komunikacji i Łączności, Warszawa 1976), *Projektowanie cyfrowych układów telekomunikacyjnych* (Wydawnictwa Komunikacji i Łączności, Warszawa 1977), *Systemy sieci zintegrowanych* (Wydawnictwa Komunikacji i Łączności, Warszawa 1978), *Algebraiczna teoria automatów* (Wydawnictwa Naukowo-Techniczne, Warszawa 1980), *Cyfrowe układy telekomunikacyjne* (Wydawnictwa Komunikacji i Łączności, Warszawa 1986), *Programowalne moduły logiczne w syntezie układów cyfrowych* (Wydawnictwa Naukowo-Techniczne, Warszawa 1992), *Układy logiczne. Wybrane zagadnienia* (Oficyna Wydawnicza

Politechniki Warszawskiej, Warszawa 1998) oraz *Układy logiczne* (Wydawnictwa Naukowo-Techniczne, wydanie VI zmodyfikowane, Warszawa 1999). Podręcznik *Układy logiczne* uzyskał indywidualną Nagrodę Ministra Edukacji Narodowej. Inne ważniejsze publikacje to: *Parametry wzmacniaczy ze sprzężeniem zwrotnym i metody ich wyznaczania* („Rozprawy Elektrotechniczne”, tom IV, 1958), *Technika sprzężenia zwrotnego* (Wydawnictwa Komunikacji i Łączności, Warszawa 1961), *Podstawy krakowianowej analizy układów liniarnych* („Rozprawy Elektrotechniczne”, tom X, 1964) oraz *Zagadnienia minimalizacji liczby stanów automatów niezupełnych* („Rozprawy Elektrotechniczne”, tom XV, 1969).

Dorobek Władysława Majewskiego obejmuje 13 monografii i rozpraw, 30 artykułów i komunikatów naukowych, 10 podręczników i skryptów, 27 prac projektowych i konstrukcyjnych oraz 20 innych publikacji. W latach 1970, 1973, 1974 i 1979 był laureatem nagród zespołowych Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki oraz Ministra Łączności za prace naukowo-badawcze lub dydaktyczne.

Władysław Majewski od 1981 roku był członkiem Komitetu Elektroniki i Telekomunikacji Polskiej Akademii Nauk oraz członkiem zwyczajnym Towarzystwa Naukowego Warszawskiego. Ponadto był przewodniczącym Rady Sympozjum Kompatybilności Elektromagnetycznej we Wrocławiu oraz Komitetu Programowego Krajowego Sympozjum Telekomunikacji w Bydgoszczy. Był także członkiem Rady Naukowej Instytutu Łączności.

Profesor posiadał ogromną wiedzę pozazawodową; interesował się turystyką, muzyką i literaturą historyczną. Zmarł po długiej chorobie 22 maja 2002 roku. Został pochowany na Cmentarzu Powązkowskim w Warszawie.

